

– Vật rơi lần này khác quá các bạn ạ, – Sai thì thầm. – Nó lớn quá.

– Đúng thật, – Mo để thêm. – Lớn ghê cơ!

– Nhưng sao nó lại không chìm xuống đáy đại dương như mọi khi nhỉ? – Vish hỏi, ngạc nhiên.

– Ừ, chả thấy chìm gì cả. – Mo trầm ngâm.

Một vật lạ từ trên trời rơi xuống đang nổi lềnh bềnh một cách lạ lùng khó lí giải trên mặt nước sáng lóa. Ba bạn bạch tuộc nhỏ tên Sai, Mo, và Vish thả lỏng hết những xúc tu ngắn dài của mình rồi bơi chầm chậm, chầm chậm và thận trọng xung quanh NÓ.

Sai, Mo, và Vish sống ở một vùng rốn biển nằm giữa đại dương xanh bao la, cách xa các bến bờ, cách xa các hòn đảo và các quần đảo, xa đến nỗi chưa có nhà hàng hải nào định vị được nó ở trên la bàn, xa xôi lắm lắm. Đây không phải là lần đầu tiên có vật thể lạ từ trên trời rơi xuống rốn biển xa xăm này. Bầu trời cao thăm thẳm đã từng khắc xuống đây hàng trăm ngàn vật thể. Cái hình tròn, cái hình vuông, hình tam giác, hình nón, hình ống, hình gậy; cái thì có mũi nhọn; cái thì méo mó,... Điều chắc chắn thứ nhất là chưa bao giờ có vật nào nguyên lành, chúng đều đã từng bị cháy, bị gãy, bị tiêu hóa, bị ngoạm, bị bóp méo; lúc rơi xuống mặt biển chúng chỉ còn là một phần, một mảnh dở dang. Và điều chắc chắn thứ hai là tất cả những vật đã được trời khắc xuống ấy cuối cùng đều chìm sâu vào đáy đại dương.

Nhưng NÓ không thể.

NÓ nổi lềnh bềnh.

Và NÓ có vẻ là một thực thể hoàn thiện, có vẻ chưa từng bị gãy, vỡ, ngoạm, đớp, hay cháy... bao giờ.

Một bạn thuộc họ nhuyễn thể⁽¹⁾ thông minh và biết quan sát sẽ phân tích là NÓ gồm hai phần, phần cứng hình cầu và phần mềm, có sọc, lượn lờ phát phơ theo làn nước.

Sai là một cô bạch tuộc nhỏ thông minh và biết quan sát. Cô thì thầm:

– Phần hình cầu trông như một con sò khổng lồ và có vẻ rất cứng, phần kia thì phật phờ như râu tảo nâu. Chưa bao giờ tớ thấy một vật nào giống NÓ.

– Sao lại bảo là tảo! – Vish lấy tua thử động khế vào phần mềm đang lượn lờ trong nước của NÓ, khẳng định. – Tảo ở vùng mình làm gì có vạch đỏ trắng?

– Đúng rồi, tảo vùng mình không có vạch thật. – Mo lẩm nhẩm.

Vish thử chạm lướt qua phần mềm của NÓ lần nữa, và băn khoăn:

– Cũng không phải làm bằng nhựa.

Tuy nhiên, Vish có cảm giác rõ ràng là mình đã nhìn thấy chất liệu nổi vật vờ kiểu này ở đâu đó rồi.

(1) Tiếng Pháp *mollusque*, chỉ loài động vật thân mềm, không xương sống như trai, sò, ốc, hến, mực, bạch tuộc... (Chú thích trong sách của Dịch giả, các chú thích khác cũng ghi rõ).

- Xi... ì... ì...! - Sai bực bội phun ra một dải mực đen. - Không, NÓ trông rất khác với các vật mình đã thấy.

- Biết rồi, cậu đã bảo thế rồi mà, - Vish càu nhàu.

- Ái chà, ngại phết nhỉ? - Mo chêm vào.

- Cũng đáng ngại thật... - Vish trầm ngâm trả lời.

- Thích quá, đã lâu quá rồi chưa có cái gì làm chúng ta sợ! - Mo hồ hởi.

Sai duỗi dài tất cả các xúc tu mềm mại của mình đung đưa trong nước, tựa như đang nghĩ cách xử lý vấn đề trước mặt, nhưng có lẽ lần này vấn đề quá lớn so với vòng ôm của tua bạch tuộc và quá lớn đối với trí óc của cô bé.

Đột nhiên, có vẻ như NÓ cử động. Ba bạn nhỏ của chúng ta giật bắn mình bật nhảy mỗi kẻ một phía, cơ thể màu cam nhạt của chúng chuyển phắt sang sắc xanh sợ hãi. Nhưng không ai chạy trốn. Cả ba cố gắng giữ khoảng cách để tiếp tục quan sát NÓ. Ba cơ thể trong suốt nổi lửng lơ tựa những dấu chấm hỏi giữa làn ánh sáng rục rờ chiếu qua làn nước.

- Ôi, hình như có cái gì ở trong NÓ đó các bạn ơi. - Mo thốt lên. - Nếu NÓ là một sinh vật thì sao? Mình phải tới gần xem kĩ các bạn ạ.

- Đợi tí đã! - Vish ngăn Mo lại, thở hổn hển. Trước kia Vish chót ăn nhầm phải một vật lạ không tiêu hóa được, bị đọng mãi trong ức cổ và giờ lại còn phồng lên, khiến Vish bị khuyết tật, bơi khó khăn hơn các bạn. - Có lẽ mình phải báo cho tất cả mọi người các bạn ạ.

